

sige, at medens jeg anser det for heldigt, at Præster kunne blive forflyttede, thi ikke blot kan det komme dertil, at en Præst siger til sig selv: Nu har jeg forkyndt, hvad jeg har at forkynde for denne Menighed, nu maa jeg ønske, at den kan faa en anden Røst at høre, men ogsaa det samme kan blive Tilfældet for Menighedens Vedkommende, at den, selv om den holder af sin Præst, kan ønske en anden Præst, saa er med Hensyn til Skolen for mig Idealet dette, at en Lærer ved en Skole er en Mand, der tilbringer sit Liv i den Gerning, der begyndes som ung ved en Skole, og der opdrager de unge, og naar de, som han har opdraget, ere voksende op, bliver Lærer for deres Børn igen. Naar en saadan Mand er en dygtig Mand, kommer han til at staa i et saadant Forhold til Beboerne i sit Skoledistrikt, som en ung Mand ikke kan komme til før efter, at der er gaaet en Aarrække, og derfor vil det være overmaade heldigt, om man kan komme til en saadan Ordning, at det kan blive Reglen, at Lærerne komme til at sidde i deres Embede saa godt som hele deres Liv, naar de først have faaet det. Saa vil jeg sige, at efter min Mening er det Spørgsmaal, om alle tre indstillede skulle være skikkede og værdige, om altsaa de kaldende Myndigheder skulle have Ret til at sige: her er en eller to, som ikke ere skikkede eller værdige, derfor kassere vi Indstillingen, bragt ud af Verden. Naar der tidligere har været Strid, saa har det ved alle de Lejligheder — ogsaa ved de Lejligheder, hvor man har ment, at Kommunerne ikke have faaet den Ret, der tilkom dem — været Tilfældet, at der har været en eller anden ganske ung Lærer paa 20—21—22 Aar, som, enten fordi han en kort Tid har været Hjælpe lærer paa et Sted, eller fordi han havde formaaende Forbindelser, blev indstillet, og som man forsøgte at trumfe igennem. Dette vil ikke ske mere. Derfor er det, at jeg maa sige, at for mig staa §§ 16 og 17 i uløselig Forbindelse med hinanden. Naar vi have Bestemmelsen i § 17, og det er bestemt i § 16, at ingen kan blive indstillet til et Embede — thi det er dog Meningen med det — uden at fyldestgøre Bestemmelsen i § 17, have vi tre, som alle sammen maa siges efter deres Kvalifikationer at være berettigede til at komme i Betragtning ved Embedets Besættelse, naar de da ikke have saadanne Mangler ved deres Lærerdygtighed, at de ikke kunne bruges, eller der er moralske Mangler ved dem — de sidste ville saa-

mænd ikke blive indstillede. At det skulde ske, at en Kommune skulde indstille tre Lærere paa den Maade, at den indstiller en, som den vil have, og saa søgte og fandt to andre, som vare saa mislige, at man var sikker paa, at de ikke vilde blive valgte, det tror jeg ikke paa. Jeg tror ikke paa, at nogen Kommune vil udsætte sig for at faa en Lærer af den Slags for sine Børn, naar den maa være belavet paa at beholde ham hele hans Liv igennem, og derfor staa Sagen for mig saaledes, at dette Spørgsmaal er bragt ud af Verden. I øvrigt maa jeg sige, at jeg havde jo egentlig ikke tænkt, at det Spørgsmaal skulde komme frem, thi naar jeg tager denne Paragraf i den af Folketinget vedtagne Skikkelse, troede jeg dog, at Folketinget var enig med mig om, at denne Paragraf havde en Form, hvori den kunde bruges. Men da man har bragt Spørgsmaalet frem, mener jeg ogsaa at have svaret tilfredsstillende. — Jeg kan jo umuligt komme ind paa alle de Bemærkninger, der ere gjorte, thi saa vilde jeg blive nødt til at opholde Tinget meget længere, end jeg antager, at det kunde ønske, men der er dog nogle enkelte Bemærkninger, der ere blevne gjorte, som jeg skal komme lidt ind paa. Det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds (J. Jensen) talte om Ydelserne af Hartkornet, om Degnetraver og Degnekorn osv., og henviste til de Udtalelser, som Indenrigsministeren paa mine Vegne havde fremsat i Landstinget, og han drog deraf den Slutning, at der altsaa skulde blive Tale om at paalægge Hartkornet en ny Skat. Det er jo en komplet Misforstaaelse. Sammenhængen er den, at de Ejendomme, hvorpaa der hviler saadanne Byrder, kunne ikke blive fri for disse Byrder paa anden Maade end ved, at de gaa over til Kommunerne, og de blive enige med Kommunerne om at afløse dem. Det er jo netop, hvad jeg har oplyst, at en saadan Byrde kan afløses; naar den gaar over til Kommunerne kunne de blive fri for det, men vi kunne jo ikke saadan uden videre tage de og de Byrder bort, og det er jo ikke en ny Skat. Saa vil jeg til det ærede Medlem for Viborg Amts 3dje Valgkreds (Sloth) udtale, at han behøver ikke at være bange for, at det skulde være min Hensigt, hvis jeg kommer til at gennemføre denne Lov, naar den er vedtagen, at tilføje Kommunerne Overlast. Jeg ved meget godt, hvordan Stillingen er paa Landet nu. Jeg er selv Ejer af en lille Landejendom, og jeg ved, at det ikke er misundelsesværdigt at